

крака. Излѣзатъ пожарнитѣ машини, а Бобъ лети предъ тѣхъ.

На пожара Бобъ има много работа и грижи; той тича насамъ-нататъкъ, поглежда въ всички кѣтчета внимателно се вслушва, души, мѣчи се да узнае, нѣма ли негде жива душа, не се ли нуждае нѣкой отъ помощъ.

Веднѣжъ Бобъ бѣше съ господаря си на единъ пожаръ. Пожарникаритѣ, увѣрени че всички хора сѣ

спасени, спокойно гасѣха огъня, срутваха стени и покрива. Но Бобъ не бѣше спокоенъ. Той тичаше насамъ-нататъкъ подъ единъ прозорецъ и току полайваше. Но на неговия лай никой не обръщаше внимание. Тогава кучето се затече до една стълба, изправена до прозореца и почна бързо да се качва по нея.

— Бобъ, Бобъ, на кжде? Назадъ! — викаше неговиятъ господарь. Но Бобъ само погледна къмъ него,